

[Arne Melchior]

store, i meget vidtgående ting, og det senest den 31. december i år, så fyres revolveren af i brystet eller i skallen på regeringen. Det er altså den art af forpjuškethed og uorden, som alle, der gerne vil lægge planer, der måske rækker ud over det kommende nytår, har at leve med i den kommende tid.

Jeg skal love for, at det har vist sig, at fru Ritt Bjerregaard ikke har formået det, som hr. Per Hækkerup formåede i sin tid – hr. Per Hækkerup, som vi stadig savner og sikkert langt frem endnu vil have grund til at savne. Med al respekt for fru Ritt Bjerregaards evner på mange andre områder, så har hun i hvert fald ikke formået det, som det nok oprindeligt har været statsministerens hensigt at hun skulle formå, nemlig det, som hr. Per Hækkerup formåede.

Vi ser også på anden måde, hvordan tingene ikke lykkes for statsministeren. Vi ser, hvordan finansministrene flygter fra ham. Han havde en meget kompetent og fortrinlig finansminister, som ikke havde særlig gode resultater at vise frem, men kompetencen, dygtigheden, ærligheden, stræbsomheden, ingen tvivl om den. Han flygtede så fra det. Han hed Knud Heinesen – det hedder han stadig væk. Så kom der en anden lige så kompetent mand på posten, en mand, der voksede enormt med mange af opgaverne og var en meget fin formidler i forligssamarbejdet. Det var hr. Svend Jakobsen. Han holdt til det i 2 år, så flygtede han fra det, så ville han ikke sidde med ansvaret mere. Hvem havde statsministeren at ty til andet end den, som havde talt om afrundt og var flygtet netop fra denne post 2 år tidligere? Det kunne så være i orden, for nu havde han samlet kræfter igen og kunne klare den igen, men der går kun et halvt år, så meddeler han i pinsen det undrende folk, at han vil foretrække næstformandsposten i socialdemokratiet. Med al ære og respekt for den ene af de to næstformandsposter i dette meget store parti, så ville det nok være mere interessant for befolkningen, hvis vi havde en finansminister, der sagde: jeg vil gerne være finansminister i de næste 3 år, ikke fordi det er særlig morsomt eller særlig let, men fordi jeg føler mig kompetent til og vil påtage mig opgaven og vil gøre de ting på en måde, som regeringen, socialdemokratiet og nationen i øvrigt kan være tjent med. Sådant en finansminister bør vi have. Stadig væk min respekt

for hr. Knud Heinesen, men det er meget uheldigt for nationen med en finansminister – der vel står disse svære sager allernærmest og bør have størst indsigt i dem – der meddeler: jeg vil helst være den ene af to næstformænd i mit parti.

Så hr. Gert Petersen kan godt have ret i det, han sagde før om, hvad hr. Erhard Jakobsens og CDs ønske var. Det er da rigtigt, at helt tilbage til 1973, da CD blev dannet, var det for at splitte den blokpolitik, den opdeling i to modstående blokke, som dette folketing dengang bestod af; S-SF på den ene side og VKR på den anden side. En del af mønsteret eller mange dele af mønsteret har skiftet flere gange undervejs, men hr. Gert Petersen har ganske ret, når han for lidt siden heroppefra statuerede, at nu har vi igen en stærk – frivillig eller tvungen, jeg tror fra statsministerens side nødtvungen og ugerne – forbrødring mellem S og SF. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at det fortsat vil være vort formål – og vi har da lidt større styrke til det i dag, end vi havde før – at være med til at ændre på den situation, således at der bliver mulighed for at arbejde i den modsatte retning af, hvad SF gerne vil.

Dermed er jeg kommet til mine sidste 5 minutter og til måske mit hovedformål med at have taget ordet i denne lidt post festumagtige debat, nemlig at starte den nye valgkamp. For der er jo ikke nogen tvivl om, at med denne helt ustabile, flydende, svømmende situation fortsat som eneste udsigt for befolkningen, så må det næste valg nærme sig, og det bør komme snarest muligt til efteråret. Jeg vil godt sige, hvad for os i CD en del af emnerne for denne valgkamp vil være. Det vil være en advarsel til befolkningen: I har endnu en chance, før SF, som hr. Poul Schlüter – forhåbentlig som en dårlig profet, men dog manende, nødvendigt – fremlagde her, bliver lige så stort som socialdemokratiet. Før dette sker, får vælgerne mindst én chance endnu, og det bliver det næste valg. Der vil CD gå allerforrest med den løftede pegefinger og sige: gør som I vil, I skal have det, I bestemmer, det er klart, men I skal også vide, at indskriver I disse partier til fremgang, så er det altså at åbne for jordbank og jordrente, det er at åbne for angreb på pensionsrettigheder, det er at åbne for en skattereform efter SF-model, det er at åbne for en masse ting, som vil trække tæppet og